

“HANU - brings you to the world”. Khoảng thời gian trao đổi tại Bonn, Đức khiến những “lần đầu” ở tuổi 19 của mình trở nên đặc biệt hơn bao giờ hết.

Hanu đã luôn là ước mơ của mình từ khi mình còn học cấp 3, mặc dù ngày ấy mình còn lười học, còn ham chơi, nhưng niềm yêu với Hanu thì chưa bao giờ bị thay thế trong trái tim của mình. Và nhờ tình yêu cháy bỏng ấy mà mình đã quyết tâm thi được vào Hanu, để được học ở một môi trường đa văn hoá và được thỏa sức sáng tạo trong thế giới riêng của mình. Cơ duyên học tiếng Đức đến với mình khá bất ngờ, vì mình trượt nguyện vọng 1 - ngôn ngữ Anh, nhưng không phải vì thế mà mình sinh nản, nó lại trở thành động lực để mình cố gắng chinh phục tiếng Đức, thứ tiếng mới mẻ và đặc biệt mà mình có cơ hội được học tập tại Đại học Hà Nội.

Mình bước vào ngôn ngữ Đức với sự thích thú, háo hức, nóng lòng và sẵn sàng khám phá ngôn ngữ mới, vì thế mà ngay từ năm nhất, mình đã luôn cố gắng chăm chỉ học tập, đặt ra mục tiêu và cả hai kỳ học năm nhất, mình đều được nhận học bổng khuyến khích học tập. Và khi lên năm hai, nhờ biết được thông tin của chương trình trao đổi nghiên cứu giữa sinh viên Khoa tiếng Đức trường Đại học Hà Nội và Khoa Đông Nam Á học của trường Đại học Bonn, CHLB Đức nên mình đã mạnh dạn apply và may mắn được có 1 trong 6 suất học bổng ấy. Hành trình thực hiện nghiên cứu, khám phá ở Bonn đã hiện thực hóa giấc mơ đã ấp ủ bấy lâu nay của mình và mình rất biết ơn khi có được cơ hội đặc biệt này.

Khoảnh khắc được đặt chân xuống sân bay Frankfurt, mình vẫn chưa tin rằng mình đã ở Đức, khoảnh khắc mà ước mơ được hoá thành hiện thực, tim mình đập rộn ràng, mình thổn thức, xúc động và thầm cảm ơn bản thân vì đã thật cố gắng. Từ đây, hành trình đẹp như mơ của mình tại Bonn bắt đầu. Ngày đầu đến, cô trò chúng mình được ông bà Schmidt, chị Mai và anh Laurent tới đón, mọi người đều hân hoan, tay bắt mặt mừng rồi hỏi thăm sức khoẻ của nhau và tình cảm của mọi người khiến mình cảm thấy rất ấm áp.

Điều làm mình ấn tượng đầu tiên phải kể đến là hệ thống giao thông ở đây rất tốt và tiện lợi, mình chỉ mất 49 Euro cho 1 tháng đi phương tiện công cộng và có thể đi được toàn nước Đức. Tiếp đến là không khí ở Bonn, mặc dù là mùa xuân, nhiệt độ lạnh hơn Việt Nam thế nhưng nó vẫn rất dễ chịu và nhờ vậy mà mình có thể nhanh thích nghi được với cuộc sống

nơi đây.

Khi thực hiện bài nghiên cứu, mình đã có đôi chút rụt rè và áp lực, vì đó là lần đầu tiên mình làm bài nghiên cứu với phương pháp phỏng vấn. Mặc dù có gặp khó khăn ở khoảng thời gian đầu, nhưng mình thật may mắn vì luôn được các thầy cô (cô Kristina, thầy Timo, cô Hằng, cô Ngọc, cô Oanh, chị Mai,..), chị Sonja và anh Jürgen giúp đỡ và cổ vũ tinh thần. Team mình đã cùng nhau đến nhà anh chị Nga (người Việt kiều sinh sống tại Bonn) để làm bài phỏng vấn, anh chị rất nhiệt tình, mến khách và nhờ có anh chị mà bài nghiên cứu của chúng mình được thực hiện dễ dàng hơn. Rồi chúng mình còn ngồi với nhau hơn 5 tiếng đồng hồ ở thư viện để cùng thảo luận, thiết kế rồi chuẩn bị bài thuyết trình. Quá trình thực hiện bài nghiên cứu giúp mình học hỏi được rất nhiều điều, mình học được thái độ làm việc nghiêm túc của anh chị trong nhóm mình, học được cách để thiết kế slide sao cho ít chữ nhưng vẫn đủ thông tin để truyền đạt đến người nghe, học cách diễn đạt rõ ràng và không dễ bị lúng túng. Bên cạnh đó, anh Jürgen còn giúp mình cải thiện kỹ năng nói, chị Sonja dẫn mình đi ăn đồ Mexico và thưởng thức bia Đức. Vì thế mà khi về lại Việt Nam, điều mình luôn tự hào, nhớ tới và háo hức kể lại với bạn bè, thầy cô chính là những kỹ năng, trải nghiệm và kinh nghiệm thực tế trong chuyến đi lần này.

Bên cạnh việc nghiên cứu khoa học, khoa Đông Nam Á học trường đại học Bonn còn tổ chức các hoạt động ngoại khóa, đi leo núi lên Drachenfels để thầy cô và sinh viên hai nước Việt Nam và Đức xích lại gần nhau hơn, để sinh viên chúng mình có thể giao lưu và trao đổi văn hoá. Thêm vào đó, các anh chị sinh viên (Sonja, Jürgen, Benita, Marie, Sebastian, Ly, Rahaf) còn dẫn chúng mình đi chơi, đi dạo rồi nói đủ thứ chuyện trên đời, chúng mình cùng nhau ngắm sông Rhein khi về đêm, check in đèn giao thông có hình Beethoven, tham quan toà học chính của đại học Bonn, ... Nhờ có anh chị mà chúng mình được ăn biết bao nhiêu là đồ ngon, được học thêm về văn hoá của người Đức, được check in ở những chỗ có view xinh.

Ở cùng nhà với chị Mai và cô Oanh, mình được chiều chuộng như em bé. Sáng, mình cùng cô và chị chuẩn bị bữa sáng kiểu Đức, ăn bánh mì đen, bánh mì hạt với phô mai, pate, oliu, và rất nhiều nguyên liệu đặc biệt khác nữa. Mình và chị Mai có rất nhiều kỉ niệm đẹp với nhau, chị dẫn mình đi siêu thị mua đồ, chỉ cho mình biết cách phân loại rác, rồi mình được trải nghiệm quá trình Flasche Pfand và gần như mỗi đêm, chúng mình đều nói chuyện đến gần 12 giờ. Chưa hết, mình còn được anh Laurent và chị dẫn lên Düsseldorf để vui chơi, mua sắm và ăn burger. Anh chị coi mình như đứa em nhỏ trong gia đình khiến mình xúc động, biết ơn và trân trọng hơn bao giờ hết. Có lẽ chính vì thế mà anh chị là điều mà mình nhớ nhất mỗi khi nhắc tới Bonn.

Nhìn lại hành trình vừa qua, mình cảm thấy vô cùng biết ơn và trân trọng khi đã được khoa và nhà trường của cả hai bên Việt Nam và Đức tạo điều kiện để mình được thoải sức khám phá bản thân ở vùng đất mới. Nhờ vậy mà mình được học hỏi thêm nhiều điều hay, được áp dụng kiến thức trên sách vở vào thực tế và có được vô số kỷ niệm quý giá trong thời gian tại Bonn, CHLB Đức. Cảm ơn Hanu, cảm ơn Bonn đã cho mình cơ hội được đặt chân đến đất nước Đức xinh đẹp ở tuổi 19. Mình mong tất cả Hanuer đều sẽ thật chăm chỉ, bền bỉ và kiên trì với mục tiêu của mình để chúng mình cùng nhau vươn ra quốc tế nhé!

“HANU - brings you to the world”. Der Austausch im Rahmen einer Exkursion und Lehrforschung in Bonn, Deutschland, hinterließ viele unvergessliche Eindrücke bei mir im Alter von 19 Jahren.

Hanu war schon seit meiner Schulzeit ein Traum für mich, obwohl ich damals noch faul war und gerne ausgegangen bin. Die Liebe zur Hanu wurde nie in meinem Herzen ersetzt. Dank dieser leidenschaftlichen Liebe habe ich beschlossen, mich für die Hanu zu bewerben, um in einer multikulturellen Umgebung zu studieren und mich in meiner eigenen Welt frei entfalten zu können. Die Gelegenheit, Deutsch zu lernen, war überraschend für mich, denn ich habe meine erste Wahl, Englisch, nicht bestanden. Doch das hat mich nicht entmutigt, sondern wurde zu einer Motivation für mich, Deutsch zu meistern, eine neue und besondere Sprache, die ich an der Universität Hanoi studieren durfte.

Ich bin mit Begeisterung, Aufregung, Neugierde und Bereitschaft in die Abteilung für Deutsche Sprache der Universität Hanoi eingetreten, um eine neue Sprache zu entdecken. Daher habe ich mich von Anfang an bemüht, fleißig zu lernen, Ziele zu setzen und wurde in beiden Semestern meines ersten Jahres mit einem Stipendium belohnt. Im zweiten Jahr erfuhr ich von einem Austauschprogramm zwischen der Abteilung für deutsche Sprache der Universität Hanoi und der Abteilung für Südostasienwissenschaft der Universität Bonn in Deutschland. Mutig habe ich mich beworben und hatte das Glück, eines von sechs Stipendien zu erhalten. Die Reise nach Bonn zur Durchführung meiner Forschung und Erkundungen hat meinen lang gehegten Traum wahr gemacht, und ich bin sehr dankbar für diese besondere Gelegenheit.

Als ich meinen Fuß am Flughafen Frankfurt auf deutschen Boden setzte, konnte ich immer noch nicht glauben, dass ich wirklich in Deutschland war. Es war der Moment, in dem mein Traum Realität wurde, mein Herz schlug laut, ich war aufgeregt, gerührt und dankbar dafür, dass ich mich so bemüht hatte. Von hier aus begann meine wunderschöne Reise in Bonn. Am ersten Tag wurden wir von Herrn und Frau Schmidt, Mai und Laurent herzlich willkommen geheißen. Alle waren begeistert, umarmten sich und fragten nach dem Wohlbefinden des anderen. Die warme Atmosphäre ließ mich sofort wie zu Hause fühlen.

Das Erste, was ich erwähnen muss, ist das hervorragende und praktische Transportsystem hier. Ich bezahle nur 49 Euro im Monat für die Nutzung der öffentlichen Verkehrsmittel und kann im ganzen Land reisen. Dann ist die Luft in Bonn: Obwohl es Frühling ist und die Temperaturen kühler sind als in Vietnam, ist das Klima sehr angenehm und dank dessen konnte ich mich schnell an das Leben hier anpassen.

Bei der Durchführung meiner Forschungsarbeit fühlte ich mich anfangs etwas unsicher und unter Druck, da es das erste Mal war, dass ich eine Studie mit Interviewmethoden durchführte. Obwohl ich anfangs Schwierigkeiten hatte, hatte ich das Glück, dass mir immer die Lehrer (Frau Kristina, Herr Timo, Frau Hang, Frau Ngoc, Frau Oanh, Mai usw.), Sonja und Jürgen halfen und mich unterstützten. Unser Team ging gemeinsam zum Haus von Herrn und Frau Nga (Auslandsvietnamesen, die in Bonn leben), um Interviews durchzuführen. Sie waren sehr herzlich, gastfreundlich und dank ihrer Hilfe war unsere Forschungsarbeit viel einfacher umzusetzen. Dann saßen wir über 5 Stunden zusammen in der Bibliothek, um zu diskutieren, zu planen und die Präsentation vorzubereiten. Dieser Prozess hat mir viele Dinge beigebracht. Ich habe die ernsthafte Arbeitsweise meiner Teamkollegen gelernt, wie zum Beispiel: Wie man Präsentationsfolien mit wenigen Worten gestaltet, aber dennoch alle erforderlichen Informationen vermittelt, wie man sich klar ausdrückt und nicht verwirrt wird. Außerdem half mir Jürgen, meine Sprachfähigkeiten zu verbessern, und Sonja nahm mich mit, um mexikanisches Essen zu probieren und deutsches Bier zu genießen. Deshalb bin ich, wenn ich wieder nach Vietnam zurückkehre, immer stolz darauf, mich an diese erlernten Fähigkeiten und praktischen Erfahrungen auf dieser Reise zu erinnern und sie mit meinen Freunden und Dozentinnen zu teilen.

Neben wissenschaftlicher Forschung hat die Abteilung für Südostasienwissenschaft der Universität Bonn auch außerschulische Aktivitäten wie das Wandern zum Drachenfels, um Lehrer und Studenten aus Vietnam und Deutschland näher zusammenzubringen, damit unsere Studenten sich austauschen und kulturelle Unterschiede erleben können. Zusätzlich haben wir unsere Kommilitonen (Sonja, Jürgen, Benita, Marie, Sebastian, Ly, Rahaf) auf Ausflüge mitgenommen, Spaziergänge gemacht und über alles Mögliche gesprochen. Wir haben gemeinsam den Rhein bei Nacht bewundert, Beethoven-Verkehrssampeln besichtigt, das Hauptgebäude der Universität Bonn besucht und dank ihnen viele leckere Gerichte probiert, mehr über die deutsche Kultur gelernt und in wunderschönen Orten eingeeckelt.

Als ich mit Mai und Oanh gewohnt habe, wurde ich wie ein kleines Kind umsorgt. Morgens haben wir gemeinsam das deutsche Frühstück vorbereitet und Schwarzbrot, Körnerbrot mit Käse, Leberpastete, Oliven und vielen anderen besondere Zutaten gegessen. Mai und ich haben viele schöne Erinnerungen geteilt. Sie hat mich mit zum Einkaufen genommen, mir gezeigt, wie man den Müll trennt, und mich das Pfandsystem für Flaschen erleben lassen. Fast jeden Abend haben wir bis fast Mitternacht miteinander gesprochen. Außerdem haben

mich Laurent und Mai auf einen Ausflug nach Düsseldorf mitgenommen, um zu shoppen und Burger zu essen. Sie haben mich wie eine kleine Schwester der Familie behandelt, was mich sehr berührt, dankbar und besonders macht. Vielleicht sind sie genau deshalb das, woran ich mich am meisten erinnere, wenn ich an Bonn denke.

Wenn ich auf die vergangene Reise zurückblicke, fühle ich mich unglaublich dankbar und geschätzt, dass sowohl die Abteilung als auch die Universität beider Länder, Vietnam und Deutschland, mir die Möglichkeit gegeben haben, mich in einer neuen Umgebung zu entfalten. Dadurch konnte ich viel Neues lernen, theoretisches Wissen in die Praxis umsetzen und zahllose wertvolle Erinnerungen in meiner Zeit in Bonn, Deutschland sammeln. Danke Hanu, danke Bonn, dass ihr mir die Chance gegeben habt, mit 19 Jahren nach Deutschland zu kommen. Ich hoffe, dass alle Hanuer fleißig, standhaft und entschlossen an ihren Zielen festhalten, damit wir gemeinsam international erfolgreich werden können!